Costel BABOŞ

PETRU DIN STICLĂ

Se deschise uşa scârţâind. Prelung.

- Închide-o, omule, că trage.

Se auzi bufnitura.

- Care-ai intrat?

- Tu eşti, Mârzo?

- Bună seara! salută străinul.

- Seara bună!

- Seara bună!

- Seara bună!

- Seara bună!

Salutară cei dinăuntru tărăgănându-şi cuvintele.

- Nu e de pe la noi, şopti Simion cârciumarul.

- Nu eşti de pe la noi! repetă Vasile adresându-i-se străinului.

- Nu sunt de pe la voi. Vin de la câmpie.

- De la câmpie?

- Adineaori, am văzut lumină. Careva, pe drum, mi-a spus că aici e o cârciumă şi am intrat.

- Bine-ai făcut. Ia un loc. Deocamdată nu pot să servesc. E pană de curent.

- În tot satul e o pană de curent, râse Gheorghe mânzeşte.

- Până pe aia mă-si! înjură Toader. E a treia oară în seara asta. Fac economie, băga-i-aş în cine i-o făcut!

Afară, vântul vâjâia.

- Şi ieri au făcut economie.

- Şi alaltăieri.

- Şi răsalaltăieri.

- Şi aşa or să facă toată iarna dacă nu merge nimeni să-i ia de gât, ridică Gheorghe tonul, arătându-şi degetele răşchirate ca şi când ar fi vrut să gâtuie pe cineva.

Nu-i sesiză nimeni gestul. Era o beznă s-o tai cu cuţitul.

- N-o să meargă nimeni, afirmă Vasile. Şi dacă o să meargă o să i se

spună că uzina are prioritate.

- Ia mai tăceţi, se zburli Simion cârciumarul.

Se aplecă peste tejghea:

- Să schimbăm vorba. Să nu facem impresie proastă.

- Să schimbăm vorba, repetă Vasile ca un ecou.

- S-o schimbăm, ce mama dracului! Zi-ne, tu, Simioane, o poveste.

- Pe care să -o spun, că le ştiţi pe toate.

- Zi-o pe aia cu şura lui Irimie, când i-a luat foc şi pe urmă i-a luat foc şi casa. Şi cum a ars Irimie cu copii cu tot, că i-a prins dormind şi cum, după aia, a murit şi nevastă-sa, de inimă rea.

- O ştiţi pe asta.

- Da, pe asta o ştim. Mai bine spune-o pe aia cu Balaurele din Bulboaia.

- O ştiţi şi pe aia.

- Atunci pe cea cu popa Busuioc şi nevasta lui Mârza, râse Gheorghe mânzeşte.

- Povestiţi, mai bine, despre Petru din Sticlă, interveni străinul.

Străinul se aşezase în colţul cel mai ascuns, era de nevăzut. O beznă s-o tai cu cuţitul. Nu se vedea om cu om.

- L-ai cunoscut pe Petru din Sticlă?

Întrebară fiecare pe rând. Parcă nu le venea să creadă.

- Am auzit câte ceva despre el.

- I-auzi, s-a auzit până-n câmpie de Petru al nostru.

- Chiar s-a auzit până-n câmpie? vru să se convingă Vasile.

- Mai daţi-l dracului! se enervă Toader. Era un...

- Un om trist şi îngândurat, îl întrerupse Simion, ştiind ce avea de gând să spună Toader.

- Era foarte îngândurat. Nu vorbea cu nimeni.

- Un lup părăsit de haită, râse Gheorghe mânzeşte. De când îl ştiu, de mic, mânca cioburi de sticlă. Le culegea din drum, de prin curţi.

Tuşi străinul. Îl lăsară să vorbească.

- D-voastră l-aţi cunoscut mai bine, i se adresă cârciumarului. Trecea des pe la cârciumă.

- Nu prea bine. Locuia în dealul Viilor. De trecut, da trecea des pe-aici.

Aproape-n fiecare zi; după ce se-nseră. Ocupa mereu aceeaşi masă. Cea la care te-ai aşezat şi d-ta. Nu orbea niciodată. Bea ce-i puneam în faţă.

- Era o cucuvaie. Până şi când dădea bineţe bolborosea de nu-l înţelegea nici dracu'.

Afară începu să ningă. Era februarie.

- Făcea pe mutu'.

- Da, făcea pe mutu'. O făcea intenţionat.

- N-o făcea, îl contrazise Simion cârciumarul pe Toader. Doar că nu-i plăcea să orbească.

- Gura e bună şi pentru altceva nu numai pentru vorbit, râse Gheorghe mânzeşte.

- Când venea la cârciumă, bea conţinutul şi pe urmă mânca şi paharul. Ori sticla. De aia i-au spus oamenii „Petru din Sticlă". Uneori, şi-aducea cu el bucăţi de geam. Ce-i drept, nu mi-a făcut niciodată probleme, plătea tot ce consuma.

- Un nebun, scuipă Toader scârbit.

Scuipatul ateriză pe sumanul lui Gheorghe, în dreptul buzunarului. Dar Gheorghe nu observă. Era o beznă s-o tai cu cuţitul.

- A fost însurat? vru să afle străinul.

Se auzi clinchetul paharelor. Cei patru ciocniseră între ei. Apoi, se auzi băutura gâlgâind pe gâtleje.

Se lăsa cu frig. Afară, încetase să mai ningă.

- Cine să-l ia?

- Cine să-l ia? Aniţa lui Peliţă să-l ia.

- Aniţa-ntr-o doagă?

- O fată sărmană. Stătea în capăt de sat, preciză Simion cârciumarul. Laolaltă cu o mătuşă a ei.

- O vrăjitoare!

- Nu era vrăjitoare. Se mai ocupa cu descântece. Descânta pentru orice. Dintr-asta trăia. Şi o ţinea şi pe Aniţa.

- A luat-o de nevastă? vru să ştie străinul.

Vocea i se răcise treptat. Devenise impersonală.

- Un pic, aşa... chicoti Gheorghe. Cât să guste şi el.

- Nu, nici vorbă. Bătrâna Peliţă a dus-o, într-o seară, la Petru din Sticlă. Au vorbit mult. O fi vorbit numai bătrâna, cine şi-ar putea imagina pe Petru din Sticlă stând la taclale? S-au înţeles cumva. Până la urmă, bătrâna s-a întors acasă; cam pe la primul cântat al cocoşilor. Dar singură. Pe Aniţa a lăsat-o la el...

Pe neaşteptate, Gheorghe se porni să fluiere.

- Ce-i, ce-a fost?

- A fost ceva?

- Parcă ar fi pâlpâit becurile.

- Băga-i-aş în aia a mamii lor! înjură Toader, cu economia lor cu...

- Însă n-a trecut multă vreme, îl întrerupse Simion cârciumarul, la vreo două ceasuri Aniţa a ieşit din casă răcnind ca înjunghiată. A sculat tot satul în picioare. Au ieşit oamenii cu furci şi cu topoare. Cu coase. Au apucat s-o mai vadă pe Aniţa fugind mâncând pământul pe drumul dinspre păduri. De-atunci nu se mai ştie nimic de ea.

- S-o fi speriat fata, că era fată..., râse Gheorghe mânzeşte, cu subânţeles.

- Mda...

- Şi cu Petru din Sticlă ce s-a întâmplat? mai vru să afle străinul.

- Nici de el nu se mai ştie nimic.

- S-a dus pe pustie...

- Şi-a înhămat caii la căruţă, într-o dimineaţă, şi-a plecat. Avea câteva pământuri în Valea Galbenă. Într-acolo a fost văzut plecând.

- N-a fost pagubă!

- Unii spun că l-ar fi trăsnit, ploua tare în dimineaţa aceea şi tuna tot la un minut. Dar sigur...

Lumina reveni pe neaşteptate inundând încăperea.

Deşi nu ardeau mai mult de două becuri, îşi închiseră pleoapele şi-şi duseră palmele la ochi ca orbiţi. Când îşi reveniră, priviră toţi, ca la comandă, spre colţul în care se afla străinul. Ba mai mult. Se holbară.

- A plecat!

- Nimeni nu-i acolo. Nimic nu-i.

- Nimica nimic.

- Parcă nici n-ar fi fost...

- Ba necuratul a fost! strigă Toader ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

- De ieşit n-aea cum să iasă, fu de părere Simion cârciumarul, am fi auzit uşa.

Toader apucă la întâmplare o sticlă de pe masă şi aruncă cu ea într-acolo.

- Piei, drace!

Cioburile se împrăştiară în încăpere.

Afară, vântul încetase să mai vâjâie.

- Te-ai îmbătat? întrebă cu o uşoară supărare în glas Simion cârciumarul. Ţineai mai mult la băutură.

Dispăru câteva secunde după care reapăru cu o mătură şi o lopată.

- Şi dacă a fost dracu', ce-i? continuă. Te-aştepţi cumva să ajungi în rai?

- Ei, chiar în rai, nu, necheză Gheorghe.

Măturând bine podeaua, Simion cârciumarul adună nu mai puţin de şapte găleţi cu cioburi pe care le cără una câte una afară zvârlindu-le într-o groapă mai veche din apropiere.

Abia la sfârşit, când termină cu totul şi după ce se înapoie în dosul tejghelei să se mai odihnească, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.